

[Kristen Amby.]

denne sal, at det, vi skulle have stået på og burde have stået på og burde føre vor politik på, stadig er FN. Men det FN, det ærede medlem omtalte, nemlig chartrets FN, der bygger på sikkerhedsrådet som ansvarligt for sikkerheden her i verden, fungerer ikke, og da det ikke fungerer, så har selve FN indrettet sig på at handle på anden vis i tilfælde af fredsbrud. Endelig er denne pagt som andre pagter også et led i FNs system.

Det er en selvfølge, at vi, der mener, at det danske folk har fået klar besked om hele denne politik i tide og oven i købet så sent som ved det valg, der fandt sted i efteråret — hvor ganske rigtigt, som det ærede medlem hr. Elgaard sagde, Atlantpagtpolitikken i høj grad var til behandling og drøftelse i befolkningen —, ikke kan tilråde at stemme for resolutioner eller forslag om at sende dette forslag ud til folkeafstemning.

Man kunne have ønsket, at langt flere af befolkningen eller rettere hele Danmark var med i den vedtagelse, der nu skal ske. Det kan ikke opfyldes, men jeg må sige, at det er dog en trøst, at hundrede og atten, er det vel, af dette tings medlemmer står bagved, og at en så stor del af hele det danske folk står bagved dette forslag, at vi har lov til at regne med, at det virkelig er Danmarks politik i den fremtid, vi kan overskue, ikke mere at føre en isoleret sikkerhedspolitik, om hvilken vi ved, at vi ved den kun har udsigt til, hvis ulykken skulle komme, hvis krigen skulle bryde ud, at blive okkuperet, og ved hvilken vi, selvom krigen ikke skulle komme, oven i købet havde mulighed for omvæltninger af en sådan karakter, at vi ville finde vort land ukendeligt for os. Dette store flertal i rigsdagen støttet af det danske folks overvejende flertal har besluttet ikke mere at føre denne isolationspolitik, men at føre en politik i fællesskab med de øvrige vest-europæiske magter, der er baseret på fælles styrker til forsvar af vore fælles idealer, en politik, der endvidere føres i fællesskab med de øvrige frie vestlige magter for at give den realistiske baggrund, der kan tvinge til den forhandling, som kan føre til fred.

Det er en glæde i dag at kunne læse i

aviserne, at der er opmuntrende tegn til, at der svares positivt på indbydelsen til en firemagtskonference også fra de østlige stater. Det understreger det, som jeg har forsøgt at sige både forleden og i dag, at den, der vil være virkeligheden tro og tage de forholdsregler, som den politiske virkelighed foreskriver, har mulighed for at forhandle, selvom det er med en modstander og med mennesker af en ideologi, som man ikke selv hylder, og som man meget skulle have sig frabedt regerede i ens eget land.

Politik bygger på visse konstante elementer, og efter mine begreber er det mest konstante element ligevægten i den magtmæssige balance, som det drejer sig om at skabe, når den ikke er der, og opretholde, når den er der. Derved vil Danmark, i den stilling hvori det er, også finde sin største sikkerhed.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Jeg tror, det kan være nyttigt, inden denne forhandling slutter, at understrege, at selve udgangspunktet for alle de spørgsmål, vi drøfter her, er FN-pagtens bestemmelser i artikel 51 om retten til individuelt og kollektivt selvforsvar i tilfælde af et væbnet angreb på et af medlemslandene og den deraf følgende solidariske indsats gennem selvhjælp og gensidig hjælp overfor et sådant væbnet angreb. Jeg tror også, det er nyttigt at erindre om, som den ærede sidste taler gjorde det, at det faktisk er den sabotage, der er udøvet mod FN og mod hele den freds- og sikkerhedspolitik, som FN skulle være forkæmper for, der har affødt nødvendigheden af at gå over til de regionale dannelser, der også er hjemlet i FN, og som det ærede medlem hr. Kristen Amby for et øjeblik siden gjorde opmærksom på. Det er på denne baggrund, at man i den forløbne tid har drøftet de forsvarsplaner, der bør sættes i værk i tilfælde af et uprovokeret angreb på et af Atlantpagtlandene.

Under drøftelsen af alle disse spørgsmål er man fra de militære eksperters side rundt om i disse lande nået frem til den overbevisning, at det ikke vil være muligt at opbygge et tilfredsstillende forsvar på grundlag af de enkelte staters nationale forsvarsstyrker. Det var derfor, man i maj i fjor opfordrede udenrigsministrene til at få